

כא

לא תבשי ולא תכלמי: מה תשתוחחי ומה תהמי. בך יחסו עניי
עמי. ונבנתה עיר על-תלה: לכה

יהיו למשטה שאסוף. ורחקו פל-מבלענך. ישיש עלוך אלהוך.
כמשוש חתן על-כלה: לכה

זמין ושמאל תפרוצי. ואת-יהנה תצריצי. על נד-איש בן פרצי.
ונשמחה ונגילה: לכה

בואי בשלום עטרם בעלה. גם בשמחה ובצהלה. תוך אמוני
עם סגלה. בואי כלה. בואי כלה: לכה

מזמור שיר ליום השבת: טוב להודות ליהנה ולזמר לשמך
עליון: להגיד בבקר חסדך ואמונתך בלילות: עלי-עשור ועלי-
גבל עלי הגיון בכנור: פי שמחמני יהנה בפעלך במעשי נדוך
ארנן: מה-גדלו מעשיך יהנה מאד עמקו מחשבתך: איש בער
לא נדע וכסיל לא-גבין את-זאת: בפרח רשעים כמו-עשב ונציצו
פל-פעלי און להשמדם עדי-עד: ואמה מרום לעלם יהנה: פי
הנה איבך יהנה כי-הנה איבך יאבדו ותפרדו פל-פעלי און:

עולת ראייה (לקוסים)

באי כלה. שבת נקראת כלה ונקראת מלכה (שבת קיט. הר. דברים רעב).
כלה — מצד ההשגה במקומה בקבלתה מהעליונים, מצד יחוסה לת"ת. מלכה — מצד
העם, דהיינו השגת הנבראים. בשבת, שאור הנשמה היתרה מוסיף דעת, אנו
משיגים מה שהי' נעלם ממנו קודם והי' בלתי-שייך לנו. וא"כ היתה נקראת כלה,
ותיכף ומיד כאשר מושג לנו זה האור היא מלכתא. וגם עלי' בעצמותה ודאי האור
נוסף בזה. באי כלה, שבת מלכתא. ומה שאנו מדברים בהשגת עצמה אינו כ"א
ראשית גילוי ההשגה, כי הכלה אינה משגת עומק מדותיו והנהגתו של החתן,
ורק עתידה להשיג בהמשך יום יבא. יום שכולו שבת שאו "תקראי אישי". אך
השמחה תהי' כמשוש חתן על כלה, מצד רבוי התחדשות האור תמיד, ונזכה כלנו
מהרה לאורה זכות וקנין גמור. על כן בכל יום השבת אנו אומרים "ישמחו במלכותך".
ורק בעת כניסת השבת נקראת כלה, והוא הזמן ההגון לשם זה במועד הכניסה.
ואנו מפרשים שנלך לקראת כלה, והוא מפרש פני שבת. שכשתבא אצלנו תבא בבחי'
שבת מנוחה, ויהי' אור פנים, ומה שהי' בחול פניית אחריים השבת מאיר פנינו.

יהנה עו לעמו

קבלה: לכה

הנה אהד ושמו

לכה

מראש מקדם

לכה

רב לך שבת

לכה

על-נד בן-ישי

לכה

עורי עורי שיר

לכה

ית אח כל הפעולות

כדי. שהוא עורף

גשו שבעה דשבתא.

ובה כ"אם להפקת